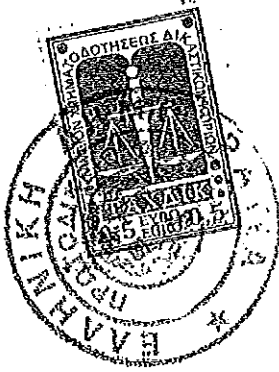

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Αριθμός αποφάσεως
121 /2008

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(Τακτική διαδικασία)

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Κλεοπάτρα Μουλακάκη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα Σταυρούλα Γαλάνη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 24η Οκτωβρίου 2007 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Τών εναγόντων: 1) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα 2) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα 3) Συνεταιρισμού περιορισμένης

ευθύνης με την επωνυμία «

που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα και 4) Συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

— « » : », που εδρεύει στην Αθήνα (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα, τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους

Της εναγομένης: Εταιρίας με την επωνυμία « », που εδρεύει στον (οδός , αριθμ.) κι εκπροσωπείται νόμιμα, την οποία εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος της

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 22-6-2006 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 6958/2006 αγωγή τους, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 23ης-5-2007 και μετ' αναβολήν για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσης νόμιμη δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 18 παρ. 3, 4 και 6 του Ν. 2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων», όπως αυτά ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με τους Ν. 2435/1996 και 3049/2002 «εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, μαγνητικές ταινίες ή υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και σε δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή

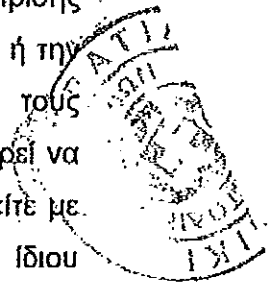
2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 121/2008 αποφάσεως, του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση, ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη (παρ. 3). Κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, έχει το δικαίωμα να ζητήσει οποτεδήποτε από οποιονδήποτε οφειλέτη, κοινοποιώντας σε αυτόν σχετική πρόσκληση, να δηλώσει εγγράφως και υπεύθυνα, κατά το Ν. 1599/1986, προς τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας: α) τη συνολική αξία των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, ηλεκτρονικών υπολογιστών ή άλλων τεχνικών μέσων τα οποία χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή έργου κατά τα ανωτέρω και τα οποία κατά περίπτωση εισήγαγε ή διέθεσε ή πώλησε και β) ότι αυτή είναι πράγματι η συνολική αξία χωρίς καμία απόκρυψη. Μέσα σε ένα μήνα από την κοινοποίηση της σχετικής πρόσκλησης, ο οφειλέτης υποχρεούται να υποβάλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας την ως άνω υπεύθυνη δήλωση υπογεγραμμένη από τον ίδιο, όταν πρόκειται για ατομική επιχείρηση ή από τον καταστατικό εκπρόσωπό του, όταν πρόκειται για εταιρία (παρ. 4). Αν ο οφειλέτης δε συμμορφωθεί με την υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης που αναφέρεται ανωτέρω, το Μονομελές Πρωτοδικείο, δικάζον κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, διατάσσει την άμεση εκ μέρους του κληθέντος υποβολή της υπεύθυνης δήλωσης, με την καταδίκη, για κάθε περίπτωση μη συμμόρφωσης του, χρηματικής ποινής υπέρ του αιτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης; 2.930,70 έως 29.347,03 ευρώ». Περαιτέρω, κατά μεν

τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 εδ. α και 3 εδ. α του Ν. 2121/1993 «οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό..... Η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών είτε με την παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας», κατά δε το άρθρο 55 του ίδιου Νόμου «οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες α)... δ) να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του παρόντος Νόμου και να τη διανέμουν μεταξύ των δημιουργών. ε) να προβαίνουν σε κάθε διοικητική, δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιούχων τους και ιδίως να υποβάλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές... στ) να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττομένων ποσών....». Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου κατά το άρθρο 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δε μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι και μετά την ισχύ του Ν. 2121/1993, προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) και η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (Μιχ.-Θεοδ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, σελ. 276), επιπλέον, δε, ο Νόμος αυτός (άρθρο 65 παρ. 1 και 2) παρέχει στο δημιουργό ή στο δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος και σε περίπτωση παράνομης υπαίτιας προσβολής να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (Εφαθ 551/2005, ΔΕΕ 2006, 274, Εφαθ 143/2004, ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί περιορισμένης ευθύνης που έχουν συσταθεί νόμιμα με τις αναφερόμενες στην αγωγή

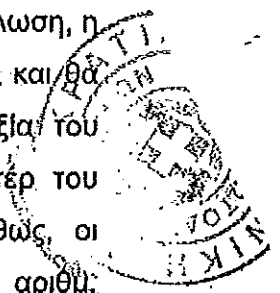
3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 121/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

πράξεις και αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων, λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους. Ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη δημιουργούς έργων του λόγου και εκδότες, ο δεύτερος δημιουργούς έργων εικαστικών τεχνών, ο τρίτος φωτογράφους και ο τέταρτος θεατρικούς συγγραφείς, μεταξύ των οποίων και οι ονομαστικά εκτιθέμενοι στην αγωγή. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει σε αυτούς με γραπτές καταπιστευματικές μεταβιβάσεις τις αναφερόμενες στις σχετικές συμβάσεις εξουσίες του περιούσιου δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων τους με σκοπό την προστασία, τη διαπραγμάτευση των όρων παραχώρησης των αδειών εκμεταλλεύσεως και την είσπραξη του αντιτίμου των αδειών ή αμοιβών που προβλέπονται από το νόμο. Περαιτέρω, οι ενάγοντες διατείνονται ότι μεταξύ των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τα μέλη τους είναι και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 και υπολογίζεται επί της αξίας των τεχνικών μέσων αναπαραγωγής, φωτοτυπικών συσκευών, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία και ηλεκτρονικών υπολογιστών. Ότι η εναγομένη εισάγει και εμπορεύεται χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία και δύναμει της από 21-3-2005 εξώδικης προσκλήσεως, οι ενάγοντες ζήτησαν από αυτήν να τους καταβάλει την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή των πνευματικών δημιουργών, δηλαδή 4% επί της αξίας της χονδρικής πωλήσεως του κατάλληλου για φωτοτυπίες χαρτιού, το οποίο εισήγαγε η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004, καθώς και να δηλώσει τη συνολική πραγματική αξία αυτού του είδους με υπεύθυνη δήλωση του νομίμου εκπροσώπου της. Ότι αν και πέρασαν τριάντα ημέρες από την επίδοσή αυτή της δηλώσεως και προσκλήσεως, η εναγομένη δεν κατέβαλε την αιτούμενη αμοιβή ούτε υπέβαλε τη δήλωση, προς τούτο, δε, ο τέταρτος ενάγων άσκησε την ιστορούμενη στην αγωγή αίτησή του ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, με αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να υποβάλει

άμεσα στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) υπεύθυνη δήλωση, η οποία θα υπογράφεται από τον καταστατικό της νόμιμο εκπρόσωπο και θα αναφέρει τη συνολική πραγματική και χωρίς καμία απόκρυψη αξία του αναφερομένου είδους και να καταδικαστεί σε χρηματική ποινή υπέρ του αιτούντος, για κάθε περίπτωση μη συμμορφώσεώς της. Ακολούθως, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι επί της αιτήσεως αυτής εξεδόθη η υπ' αριθμ. 275/2006 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία, δεκτής γενομένης της αιτήσεως, υποχρεώθηκε η εναγομένη να υποβάλει στον Ο.Π.Ι. την αιτούμενη υπεύθυνη δήλωση, σε εκτέλεση, δε, της αποφάσεως αυτής, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης προέβη στην υποβολή της από 27-4-2006 υπεύθυνης δηλώσεως, στην οποία ανέφερε ότι η συνολική αξία του ανωτέρω είδους που εισήγαγε η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2003, ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 235.315 ευρώ. Με τα δεδομένα αυτά, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι υπαιτιότητα της εναγομένης ως προς τη μη καταβολή σε αυτούς της εύλογης αμοιβής, ζητούν να υποχρεωθεί αυτή, με προσωρινά εκτελεστή απόφαση, να καταβάλει ως αποζημίωση το διπλάσιο της οφειλόμενης αμοιβής στον καθένα των εναγόντων, σύμφωνα με τον αναφερόμενο στην αγωγή υπολογισμό, δοθέντος ότι με το εκτιθέμενο στην αγωγή ιδιωτικό συμφωνητικό που καταρτίστηκε μεταξύ των εναγόντων, ορίστηκε η διαιρετή κατά τα αναφερόμενα σε αυτό ποσοστά, κατανομή της εύλογης αμοιβής και ειδικότερα, να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 15.813,17 ευρώ, στο δεύτερο το ποσό των 1.223,64 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 1.223,64 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των 564,76 ευρώ, άπαντα τα κονδύλια με το νόμιμο τόκο από 1-4-2005, οπότε και κατέστη απαιτητή η εν λόγω οφειλή και να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική τους δαπάνη.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή, για την οποία έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου που αναλογεί στο αντικείμενο της διαφοράς με τις ανάλογες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. τα υπ' αριθμ. 155395, 150848, 155396, 105911, 105910, 152151 και 084639 άπαντα σειρά Α' αγωγήσημα μετά του επικολληθέντος ενσήμου υπέρ του Τ.Π.Δ.Α. και Τ.Ν.), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 14 παρ. 2, 33 ΚΠολΔ και 321 ΑΚ) και παραδεκτώς φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Εξάλλου, η ένδικη αγωγή είναι

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 191/2008 αποφάσεως του Μονομελούς

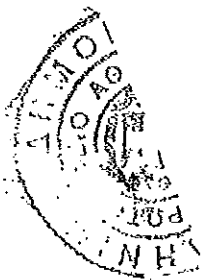
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει όλα τα από τις διατάξεις των άρθρων 18 παρ. 3, 4, 6, 54 παρ. 1, 3 του Ν. 2121/1993 και 216 ΚΠολΔ απαιτούμενα για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, καθόσον αναφέρεται σε αυτήν α) ότι οι ενάγοντες-έχουν νόμιμα συσταθεί, εγκριθεί και λειτουργούν ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως στα πλαίσια του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 β) ότι οι ενάγοντες αποτελούν τους μοναδικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως εκπροσωπώντας το σύνολο των δικαιούχων της αντίστοιχης κατηγορίας (δημιουργών έργων λόγου, εικαστικών τεχνών και φωτογραφίας) ο καθένας γ) ότι έχουν κοινοποιήσει στην εναγομένη οφειλέτρια γραπτή πρόσκληση για να προβεί σε υπεύθυνη δήλωση και δ) ότι παρήλθε άπρακτη η προθεσμία προς συμμόρφωση που τάχθηκε, ενώ δεν είναι αναγκαία για το ορισμένο του δικογράφου της αγωγής ούτε η ονομαστική αναφορά των μελών των εναγόντων οργανισμών (μολονότι στην υπό κρίση αγωγή εκτίθενται), ούτε εάν η εκ μέρους των τελευταίων (μελών) ανάθεση του δικαιώματος προστασίας και διαχείρισεως των δημιουργών τους έγινε με σχετική καταπιστευματική σύμβαση ή με παροχή πληρεξουσιότητας, καθόσον ενόψει του ότι το ασκούμενο με την ένδικη αγωγή δικαίωμα χορηγείται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως και όχι στους δικαιούχους πνευματικούς δημιουργούς, αρκεί για την πληρότητά της η επίκληση ότι αυτοί (ενάγοντες) αποτελούν τους μοναδικούς, νόμιμα συσταθέντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως και ότι εκπροσωπούν το σύνολο των δημιουργών της αντίστοιχης κατηγορίας, οι οποίοι (δημιουργοί) φέρονται ότι τους έχουν μεταβιβάσει τις σχετικές εξουσίες προστασίας και διαχείρισεως των δημιουργιών τους. Επίσης, δεν είναι αναγκαία για το ορισμένο αυτής, ούτε η επίκληση ότι με τη χρήση των προαναφερομένων τεχνικών μέσων έλαβε χώρα αναπαραγωγή συγκεκριμένων έργων, αφού από τις διατάξεις που προαναφέρθηκαν, προκύπτει ότι η θέσπιση εύλογης αμοιβής υπέρ των δημιουργών έγινε ως αντιστάθμισμα του επιτρεπτού της αναπαραγωγής πνευματικών έργων για ιδιωτική χρήση χωρίς την άδειά τους. Το αντιστάθμισμα αυτό κρίθηκε αναγκαίο καθόσον η χρήση των σύγχρονων

τεχνικών μέσων παρέχει απεριόριστη δυνατότητα αναπαραγωγής, είτε υπό ηλεκτρονική-ψηφιακή μορφή, είτε υπό τη μορφή εκτυπώσεως σε χαρτί, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα παρακολουθήσεως, ελέγχου και εισπράξεως της αμοιβής των δημιουργών. Επειδή, δε, είναι πρακτικά ανέφικτο να ελεγχθεί και να διαπιστωθεί η αναπαραγωγή με τεχνικά μέσα συγκεκριμένων έργων, προερχομένων από συγκεκριμένους δημιουργούς, δεν τέθηκε ως προϋπόθεση της γενέσεως, ούτε του απαιτητού της εύλογης αμοιβής η επίκληση και απόδειξη αναπαραγωγής ορισμένου έργου. Σε αντίθεση με τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπου η καταβολή της εύλογης αμοιβής συνδέεται με την παρουσίαση συγκεκριμένων έργων εκτελεστών-ερμηνευτών, η εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 υπολογίζεται στο σύνολο των τεχνικών μέσων και συσκευών που κρίνονται πρόσφορα για αναπαραγωγή ανεξαρτήτως του εάν με αυτά θα αναπαραχθούν προστατευόμενα, με βάση τους κανόνες της πνευματικής ιδιοκτησίας; έργα, δηλαδή αυτή, δε συνδέεται με αναπαραγωγή συγκεκριμένου έργου δημιουργού, ούτε με συντελεσμένη αναπαραγωγή, αλλά απλώς αρκεί το πρόσφορο της αναπαραγωγής (ΕφΑΘ 2861/2007 προσκομιζόμενη). Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που ήδη εκτέθηκαν, καθώς και σε εκείνες των άρθρων 1, 2, 3, 4, 6, 12, 29, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993, 340, 346 ΑΚ, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος περί καταβολής τόκων από χρόνο προγενέστερο της επιδόσεως της αγωγής, και δη από την 1-4-2005, διότι η επικαλούμενη από τους ενάγοντες διάταξη του άρθρου 18 παρ. 10 του Ν. 2121/1993, αφορά στην εύλογη αμοιβή που προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του ίδιου Νόμου και όχι στο άρθρο 65 παρ. 2 του αυτού Νόμου, στο οποίο ερείδεται το αίτημα της ένδικης αγωγής περί καταβολής του διπλάσιου της κατά νόμον οφειλομένης αμοιβής. Σημειωτέον, ότι κατά γενική αρχή του δικαίου «εν το μείζον ην το έλασσον», θεωρείται ότι στον αιτούμενο προγενέστερο της επιδόσεως της αγωγής χρόνο τοκοδοσίας εμπεριέχεται και ο μεταγενέστερος αυτός χρόνος (από την επίδοση). Πρέπει, κατά συνέπεια, η αγωγή να εξεταστεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Η εύλογη αμοιβή του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, δεν αντίκειται στις διατάξεις της Συνθήκης της ΕΚ (άρθρα 9, 12, 13, 23, 28), ούτε σε εκείνες της Οδηγίας 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης}-5-2001 «για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του

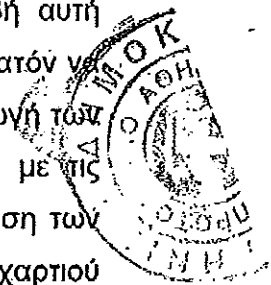
[Handwritten signature]

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 124/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας». Ειδικότερα, κατά το άρθρο 9 της ΣυνθΕΚ (ήδη άρθρο 23 ΕΚ) «η Κοινότητα βασίζεται επί τελωνιακής ενώσεως, που εκτείνεται στο σύνολο των εμπορευματικών συναλλαγών και περιλαμβάνει την απαγόρευση των εισαγωγικών και εξαγωγικών δασμών και όλων των φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος μεταξύ των Κρατών-μελών, καθώς και την υιοθέτηση κοινού δασμολογίου στις σχέσεις τους με τις τρίτες χώρες». Δασμοί στα πλαίσια της ως άνω διατάξεως νοούνται οι χρηματικές επιβαρύνσεις, που πλήττουν αποκλειστικά τα εισαγόμενα προϊόντα κατά τον εκτελωνισμό τους και σκοπεύουν στην προστασία αντίστοιχων εθνικών προϊόντων. Η έννοια των επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος είναι κοινοτική έννοια, νομολογιακά διαπλασμένη, αφού ορισμός της δεν περιέχεται στην αρχική Συνθήκη ΕΚ, ούτε και στο παράγωγο δίκαιο. Η απαγόρευση των επιβαρύνσεων ισοδυνάμου προς δασμούς αποτελέσματος αναφέρεται σε κάθε επιβάρυνση, που επιβάλλεται επ' ευκαιρία ή λόγω εισαγωγής και η οποία, πλήττοντας ειδικά ένα εισαγόμενο προϊόν, κατ' εξαίρεση, του παρεμφερούς εθνικού προϊόντος, έχει ως αποτέλεσμα, με τη μεταβολή της τιμής του κόστους του, να έχει την ίδια περιοριστική επίπτωση στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, με εκείνη που έχει ο τελωνιακός δασμός. Η αιτιολογία της απαγορεύσεως φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος με τους τελωνιακούς δασμούς, έγκειται στο ότι οι χρηματικές επιβαρύνσεις, που επιβάλλονται επ' ευκαιρία της διελεύσεως των συνόρων, συνιστούν εμπόδιο για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων. Στην κρινόμενη, όμως, περίπτωση, η εύλογη αμοιβή δεν αποτελεί φόρο (ΑΠ 1125/2006, ΝΟΜΟΣ), ή τέλος, ή χρηματική εισφορά, που επιβαρύνει το προϊόν αυτοτελώς. Αυτή βαρύνει εξίσου συσκευές και υλικά, πρόσφορα για αναπαραγωγή έργων του πνεύματος, εισαγόμενα ή παραγόμενα εντός της χώρας. Έτσι δεν τίθεται θέμα περιορισμού των εισαγωγών με αυτή ή δυσμενέστερης μεταχειρίσεως των εισαγομένων προϊόντων. Επίσης, δεν τίθεται ζήτημα περιορισμού κατά την εξαγωγή αυτών, αφού αυτή δεν

καλύπτεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993. Η αμοιβή αυτή αποτελεί αντιστάθμισμα στην αδικαιολόγητη βλάβη, η οποία είναι δυνατόν να επέλθει στα νόμιμα συμφέροντα των δημιουργών από την αναπαραγωγή των έργων τους. Επίσης, η εν λόγω διάταξη δεν έρχεται σε αντίθεση με τις διατάξεις του άρθρου 28 επ. ΣυνθΕΚ, που αφορούν στην απαγόρευση των ποσοτικών περιορισμών, διότι η επιβάρυνση (4% επί της αξίας του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες) είναι μικρή και δεν έχει περιοριστικές επιπτώσεις στην κυκλοφορία του, ούτε με τη διάταξη αυτή εμποδίζεται η ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων. Περαιτέρω, στο άρθρο 5 αριθμ. 2α και β της προαναφερόμενης Οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ορίζεται ότι «τα κράτη-μέλη μπορούν να προβλέπουν εξαιρέσεις ή περιορισμούς από το δικαίωμα αναπαραγωγής, που προβλέπεται στο άρθρο 2 στις ακόλουθες περιπτώσεις: α) αναπαραγωγή σε χαρτί ή ανάλογο υλικό φορέα με τη χρήση οποιουδήποτε είδους φωτογραφικής τεχνικής ή με οποιαδήποτε άλλη μέθοδο, που επιφέρει παρόμοια αποτελέσματα, εκτός από τις παρτιτούρες, υπό τον όρο ότι οι δικαιούχοι λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση β) αναπαραγωγές σε οποιοδήποτε μέσο, που πραγματοποιούνται από φυσικό πρόσωπο για ιδιωτικό χρήση και για μη άμεσους ή έμμεσους εμπορικούς σκοπούς, υπό τον όρο ότι οι δικαιούχοι λαμβάνουν δίκαιη αποζημίωση, που συνεκτιμά την εφαρμογή ή όχι των τεχνολογικών μέτρων του άρθρου 6 στο συγκεκριμένο έργο ή άλλο υλικό». Η Οδηγία δεν καθορίζει τον τύπο ή τη μέθοδο για τον υπολογισμό του ποσού της εύλογης αμοιβής και συνεπώς, κάθε κράτος-μέλος είναι ελεύθερο να επιλέγει τη δική του μέθοδο για την αμοιβή των δικαιούχων. Επιπλέον, η Οδηγία στα εδάφια 36 και 37 του προοιμίου, αναφέρει ότι τα κράτη-μέλη μπορούν να προβλέπουν δίκαιη αποζημίωση των δικαιούχων, ακόμη και όταν εφαρμόζουν τις προαιρετικές διατάξεις περί εξαιρέσεων ή περιορισμών, πού δεν απαιτούν σχετική αποζημίωση. Τα τυχόν υφιστάμενα εθνικά καθεστώτα για τη φωτοαναπαραγωγή δε συνιστούν μείζον εμπόδιο στην εσωτερική αγορά. Τα κράτη-μέλη θα πρέπει να μπορούν να προβλέπουν εξαίρεση ή περιορισμό, όσον αφορά στην φωτοαναπαραγωγή. Οι διατάξεις αυτές δεν αντιβαίνουν στην ως άνω διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 του ημεδαπού δικαίου, ούτε στα οριζόμενα στα εδάφια 34 και 35 του προοιμίου της ίδιας Οδηγίας, το τελευταίο, μάλιστα, εκ των οποίων, αναφέρεται στο δικαίωμα των

[Handwritten signature]

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 191/2008 αποφάσεως του Μονομελούς

Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

δικαιούχων να λαμβάνουν «δίκαιη και επαρκή αποζημίωση για τη χρήση των προστατευομένων έργων ή λοιπών προστατευομένων αντικειμένων». Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, δεν παραβιάζεται συνταγματικά (άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος), αλλά και κοινοτικά (ΣυνθΕΕ 85, 86, 92) κατοχυρωμένη αρχή του ελεύθερου ανταγωνισμού. Η αρχή αυτή, που έχει εξειδικευτεί με την επιβολή διατάξεων που απαγορεύουν τη νόθευση του ελεύθερου ανταγωνισμού με τις διατάξεις του Ν. 703/1977, επιβάλλει την απαγόρευση της καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσεως στην αγορά, τον κρατικό καθορισμό των όρων συμμετοχής στην αγορά και προσφορά εμπορευμάτων ή υπηρεσιών, τη δημιουργία ιδιωτικών μονοπωλίων ή «καρτέλ», τη με κρατικούς πόρους χορηγούμενη ενίσχυση επιχειρήσεως που νοθεύει τον ανταγωνισμό και την απαγόρευση διαφημίσεως. Για να στοιχειοθετηθεί, λοιπόν, παράβαση των αρχών του ελεύθερου ανταγωνισμού, θα έπρεπε να περιορίζεται ή να εμποδίζεται η δυνατότητα προσβάσεως στην αγορά και ελεύθερης επιχειρηματικής δράσεως των εισαγωγέων ή χονδρεμπόρων από δομικές αλλοιώσεις της αγοράς, προερχόμενες από τη νομοθετική ρύθμιση του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, οι οποίες θα συντελούσαν σε συγκέντρωση οικονομικής ισχύος κάποιων εισαγωγέων ή χονδρεμπόρων σε βάρος άλλων. Όμως, η συγκεκριμένη διάταξη δεν οδηγεί σε κανένα από τα ανωτέρω αποτελέσματα. ΕφΑθ 4065/2007, 2861/2007, προσκομιζόμενες).

Στην προκειμένη περίπτωση, η εναγομένη, με τις νομίμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της, αρνείται την αγωγή και περαιτέρω διατείνεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3, 4 και 6 του Ν. 2121/1993 αντίκεινται στις διατάξεις περί προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού (άρθρα 1 και 2 του Ν. 703/1977), ως και στις διατάξεις του άρθρου 28 της Συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 5 της Οδηγίας ΕΚ για τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα. Οι ισχυρισμοί, όμως, αυτοί, είναι απορριπτέοι, σύμφωνα με τα αμέσως ανωτέρω αναφερθέντα, ως αβάσιμοι. Εξάλλου, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι οι ενάγοντες ασκούν την ένδικη αγωγή

κατά κατάχρηση δικαιώματος, δεδομένου ότι αυτή δε δύναται να μετακυλήσει την αιτούμενη από αυτούς εύλογη αμοιβή στους καταναλωτές με αποτέλεσμα να την επιβαρυνθεί η ίδια, προσέτι, δε, ότι η άσκηση της υπό κρίση αγωγής έλαβε χώρα μετά μακρού χρόνου από την ισχύ του Ν. 2121/1003, γεγονός που καθιστά το αξιούμενό δικαίωμα των εναγόντων αντίθετο στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης, όμως, είναι μη νόμιμος, καθόσον τα επικαλούμενα από αυτήν πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα, δεν επαρκούν για να καταστήσουν καταχρηστική, κατά προφανή, μάλιστα, υπέρβαση των διαγραφόμενων στο άρθρο 281 ΑΚ κριτηρίων, την άσκηση του επιδικίου δικαιώματος των εναγόντων, σε κάθε περίπτωση, δε, ο Ν. 2121/1993 ισχύει από πολλών ετών και συνεπώς η εναγομένη είχε υποχρέωση να συμμορφωθεί με τις διατάξεις του και ειδικότερα να παρακρατεί το ποσοστό της εύλογης αμοιβής υπέρ των πνευματικών δημιουργών, ενώ η επιλογή του υποχρέου κάθε φορά για καταβολή εύλογης αμοιβής, δε δύναται να τεθεί σε όρια και περιορισμούς με το σκεπτικό ότι με τον τρόπο αυτό επιβαρύνονται οικονομικά ορισμένοι μόνον επιχειρηματίες.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημοσίας συνεδριάσεως, από όλα τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339 και 395 ΚΠολΔ) εφόσον έχει επιτραπεί το εμμάρτυρο μέσο αποδείξεως, για μερικά από τα οποία γίνεται ειδική αναφορά κατωτέρω, χωρίς όμως να έχει παραλειφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς και από όσα συνομολογούνται από τους διαδίκους (άρθρο 261 ΚΠολΔ), όπως προκύπτει από το σύνολο των περιλαμβανομένων στις έγγραφες προτάσεις τους ισχυρισμών, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στους ενάγοντες, αστικούς μη κερδοσκοπικούς συνεταιρισμούς, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του Ν. 2121/1993, ανατέθηκε, με βάση την εκ του νόμου υποχρεωτικότητα της συλλογικής διαχειρίσεως της εύλογης αμοιβής των πνευματικών δημιουργών έργων και των εκδοτών εντύπων, η διαχείριση και

7^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 121/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

είσπραξη αυτής, από ικανό αριθμό πνευματικών δημιουργών έργων του λόγου, έργων των εικαστικών τεχνών και των εφαρμογών τους, φωτογράφων και δημιουργών του θεατρικού ρεπερτορίου, μεταξύ των οποίων και οι ενδεικτικά αναφερόμενοι, που υπάγονται στις ως άνω κατηγορίες δικαιούχων. Ειδικότερα, οι ενάγοντες έχουν συσταθεί δυνάμει των υπ' αριθμ. 8/1996, 21/1995, 8/1998 και 5/2002, αντιστοίχως, πράξεων του Ειρηνοδίκειου Αθηνών, που καταχωρίστηκαν στο μητρώο συνεταιρισμών, εγκρίθηκε η λειτουργία τους με τις υπ' αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/4043/24-4-1997 και 11088/5-12-1997, ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤ/Α/2505/9-5-1997 και 9484/22-10-1997, ΥΠΠΟ/22040/7-5-1999. Αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού που δημοσιεύτηκαν στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/Β/30-12-1997, ΦΕΚ 939/Β/22-10-1997, ΦΕΚ 1052/Β/4-6-1999 και ΦΕΚ 1147/Β/3-9-2002, αντιστοίχως). Αυτοί είναι οι μοναδικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, που έχουν συσταθεί νόμιμα και τους έχει χορηγηθεί άδεια λειτουργίας και συγκεκριμένα, στον πρώτο τούτων με την επωνυμία «

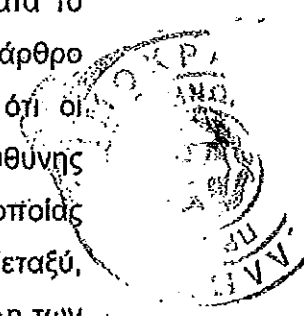
» για το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών έργων του λόγου ή επιστήμης, καθώς και για το συγγενικό δικαίωμα των εκδοτών εντύπων, στο δεύτερο τούτων με την επωνυμία «

» για το περιουσιακό δικαίωμα των δημιουργών των εικαστικών τεχνών και των εφαρμογών τους, στον τρίτο των εναγόντων με την επωνυμία «

» για το περιουσιακό δικαίωμα των φωτογράφων και στον τέταρτο αυτών με την επωνυμία «

», για το περιουσιακό δικαίωμα των θεατρικών συγγραφέων. Τα μέλη καθενός από τους ενάγοντες ανέθεσαν σε αυτούς τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών τους δικαιωμάτων και εξουσιών, που απορρέουν από αυτά. Μεταξύ των αρμοδιοτήτων των

εναγόντων είναι η εισπραξη της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται κατά το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, καθώς και η διανομή της στα μέλη (άρθρο 55 παρ. 1 περ. δ του ίδιου Νόμου). Επίσης, ρητά προβλέπεται ότι οι οργανισμοί αυτοί έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν την υποβολή υπεύθυνης δηλώσεως για τη συνολική αξία των ειδών που εισήχθησαν και επί της οποίας υπολογίζεται η εύλογη αμοιβή (άρθρο 18 παρ. 4 του Ν. 2121/1993). Μεταξύ, εξάλλου, των υποχρέων για την καταβολή της εύλογης αμοιβής στα μέλη των εναγόντων οργανισμών, κατά τις διατάξεις του άρθρου 18 παρ. 3 του αυτού Νόμου, είναι και η εναγομένη εταιρία, που δραστηριοποιείται στο εμπόριο χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία, αλυσιτελώς προβαλλομένου του ισχυρισμού της τελευταίας ότι το είδος αυτό δεν χρησιμοποιείται για την αναπαραγωγή έργων πνευματικών δημιουργών, και ως εκ τούτου δεν τυγχάνει εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, καθόσον, όπως ήδη εκτέθηκε, η εν λόγω διάταξη δεν προϋποθέτει την αναπαραγωγή συγκεκριμένου έργου δημιουργού, ούτε τη συντελεσμένη αναπαραγωγή, αλλά απλώς το πρόσφορο της αναπαραγωγής. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο τέταρτος των εναγόντων οργανισμός συλλογικής διαχειρίσεως, με την από 21-3-2005 εξώδικη δήλωσή του, η οποία επιδόθηκε στην εναγομένη στις 4-4-2005, όπως προκύπτει από τη μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. 15953/2005 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ασημίνας Συνέλη-Καραμανλή, κάλεσε την εναγομένη να του καταβάλει την εύλογη αμοιβή που δικαιούνται τα μέλη του, από 4% επί της αξίας χονδρικής πωλήσεως του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που διέθεσε χονδρικός η εναγομένη κατά το χρονικό διάστημα από 4-3-1993 έως 9-9-2002, καθώς και την εύλογη αμοιβή για το χρονικό διάστημα από 10-9-2002 έως 4-4-2005 και η οποία ανέρχεται σε 4% επί της αξίας εισαγωγής χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία που εισήγαγε η εναγομένη στο ως άνω χρονικό διάστημα, ως οφειλέτρια της εύλογης αμοιβής, αφετέρου, δε, κάλεσε αυτή να δηλώσει το αργότερο εντός μηνός από την κοινοποίηση της προσκλήσεως αυτής, με υπεύθυνη δήλωσή στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) τη συνολική αξία εισαγωγής του κατάλληλου για φωτοτυπία χαρτιού, το οποίο εμπίπτει στη διάταξη του άρθρου 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, για τον προσδιορισμό με βάση την αξία του της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται τα μέλη του και το οποίο εισήγαγε η εναγομένη κατά

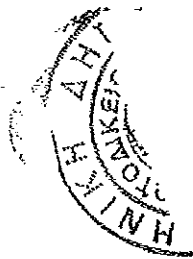

8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 194/2008 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2004 και ότι η δηλωθείσα συνολική αξία είναι η πραγματική, χωρίς καμία απόκρυψη. Η εναγομένη δεν κατέβαλε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή, ούτε υπέβαλε, μολοντί, παρήλθε από την κοινοποίησή της ανωτέρω προσκλήσεως διάστημα μεγαλύτερο των τριάντα ημερών, την αιτηθείσα και οφειλόμενη υπεύθυνη δήλωση, προς τούτο, δε, σ' τέταρτος των εναγόντων άσκησε την από 5-5-2005 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 9410/2005 αίτησή του, με αίτημα να υποχρεωθεί η εναγομένη να υποβάλει στον Ο.Π.Ι. την ανωτέρω υπεύθυνη δήλωση με απειλή χρηματικής ποινής ως μέσο εκτελέσεως της εκδοθησομένης αποφάσεως. Επί της αιτήσεως αυτής, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 275/2006 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου, δικάσαντες κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία υποχρεώθηκε η εναγομένη να υποβάλει στον ως άνω Οργανισμό υπεύθυνη δήλωση, υπογεγραμμένη από το νόμιμο εκπρόσωπό της και στην οποία να αναφέρεται η συνολική αξία εισαγωγής χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία, δηλαδή του χαρτιού διαστάσεων Α0, Α1, Α2, Α3, Α4, Β5, Β4, Β3 ή σε ρολά 24, 35, 50, 60 ιντσών επιχρισμένου ή μη βάρους 60-270 γραμμαρίων ανά τετραγωνικό μέτρο στο χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2003 και ότι η ως άνω δηλωθείσα αξία είναι πράγματι η συνολική αξία, χωρίς καμία απόκρυψη, επεβλήθη, δε, σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ποσού 10.000 ευρώ για την περίπτωση της μη συμμορφώσεώς της στην απόφαση. Η εναγομένη κατά της αμέσως αναφερθείσας αποφάσεως άσκησε την από 8-4-2006 και με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 3223/2006 έφεσή της, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 10^{ης}-1-2008, πλην, όμως, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, η εκδίκαση της υποθέσεως αυτής ενώπιον του δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, δεν επιδρά καθ' οιονδήποτε τρόπο στην έκβαση της προκειμένης υποθέσεως, η οποία, άλλωστε, έχει ως αντικείμενο την καταβολή της εύλογης αμοιβής και όχι την υποχρέωση υποβολής υπεύθυνης δηλώσεως ενώπιον του Ο.Π.Ι. εκ μέρους της εναγομένης. Συνεπώς, το αίτημα της εναγομένης κατά την προσήκουσα εκτίμηση αυτού, για αναβολή της

συζητήσεις της υπό κρίση αγωγής; σύμφωνα με το άρθρο 249 ΚΠολΔ, μέχρι περατώσεως της ενώπιον του Εφετείου Αθηνών εκκρεμούς δίκης που ανοίχθηκε με την άσκηση της ως άνω αιτήσεως, τυγχάνει απορριπτέο. Περαιτέρω, σε εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης Παναγιώτης Σταματέας, υπέβαλε την από 18-4-2006 υπεύθυνη δήλωση προς τον Ο.Π.Ι. στην οποία ανέφερε ότι η συνολική αξία χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπία τύπου Α4, Α3 που εισήγαγε η εναγομένη εταιρία κατά το χρονικό διάστημα από 1-1-2003 έως 31-12-2003 είναι 235.315 ευρώ; η οποία συνιστά την πραγματική και χωρίς καμία απόκρυψη αξία. Επομένως, ενόψει όλων των ανωτέρω αναφερθέντων, η προβλεπόμενη στο άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 4% στην προκειμένη περίπτωση ανέρχεται στο συνολικό ποσό των (235.315 Χ 4%) 9.412,6 ευρώ. Εξάλλου, αποδείχθηκε ότι δυνάμει του μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενου από 15-7-2004 ιδιωτικού συμφωνητικού που καταρτίστηκε μεταξύ των εναγόντων, ορίστηκε η διαιρετή κατανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ενάγοντες οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως. Με βάση το συμφωνητικό αυτό, δικαιούχοι σε ποσοστό 50% της προβλεπόμενης στη διάταξη αυτή εύλογης αμοιβής είναι οι εκδότες, οι οποίοι εκπροσωπούνται από τον πρώτο ενάγοντα, ενώ του υπολοίπου 50% της συνολικής βάσεως υπολογισμού (100%) της εύλογης αμοιβής, δικαιούχοι είναι οι πνευματικοί δημιουργοί που εκπροσωπούνται από όλους τους ενάγοντες οργανισμούς, σε σχέση δε με την εύλογη αμοιβή από το χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπία, επί του υπολοίπου αυτού ποσοστού (50%), συμφωνήθηκε ότι δικαιούχος θα είναι ο πρώτος ενάγων σε ποσοστό 68%, ο δεύτερος ενάγων σε ποσοστό 13%; ο τρίτος ενάγων σε ποσοστό 13% και ο τέταρτος ενάγων σε ποσοστό 6%. Επομένως, επί του συνολικού δικαιώματος (100%), δικαιούχοι της εύλογης αμοιβής είναι ο πρώτος ενάγων σε ποσοστό 84%, το οποίο προκύπτει από την πρόσθεση του ποσοστού 50% επί του όλου δικαιώματος στο 1/2 του ποσοστού του 68% (ήτοι 34%) που αναλογεί στο εναπομείναν υπόλοιπο 50% του συνολικού δικαιώματος (50%+34%=84%), ο δεύτερος και τρίτος των εναγόντων σε ποσοστό 6,5%, το οποίο προκύπτει από τη διαίρεση του ποσοστού 13% επί του συνολικού δικαιώματος με το ήμισυ που αναλογεί στο 50% του εναπομείναντος υπολοίπου δικαιώματος και ο τέταρτος ενάγων σε ποσοστό 3%, το οποίο επίσης προκύπτει από τη διαίρεση του ποσοστού

Handwritten initials and a signature mark.

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 191/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών

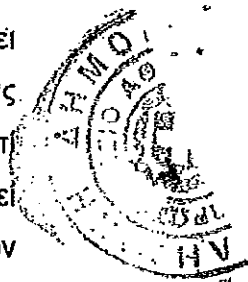
Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

6% επί του συνολικού δικαιώματος με το ήμισυ που αναλογεί στο 50% του εναπομείναντος υπολοίπου δικαιώματος. Περαιτέρω, από το ίδιο αποδεικτικό υλικό προέκυψε ότι η εναγομένη εταιρία υπαιτίως δεν κατέβαλε την εύλογη αμοιβή που δικαιούνται οι ενάγοντες κατά το άρθρο 18 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, προσβάλλοντας, με τον τρόπο αυτό το περιουσιακό δικαίωμα των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως πνευματικών δημιουργών, δεδομένου ότι προηγήθηκε η ανωτέρω όχληση προς τούτο, η δε εναγομένη δυστροπούσα εταιρία, μόνο κατόπιν της ήδη αναφερθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου, εξαναγκάστηκε να προβεί στην κατά νόμο υπεύθυνη δήλωση προς τον Ο.Π.Ι. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου ενισχύεται και από τις μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες συμβάσεις, όπως ενδεικτικά το από 20-7-2005 ιδιωτικό συμφωνητικό με την εταιρία « » και το από 31-7-2003 ιδιωτικό συμφωνητικό με την εταιρία «

», με τις οποίες καθορίστηκαν οι προϋποθέσεις καταβολής της εύλογης αμοιβής εκ μέρους των εν λόγω εταιριών και προβλέφθηκαν κυρώσεις (λ.χ. ποινική ρήτρα) εις βάρος των επιχειρήσεων που δε θα τηρήσουν τους συμφωνηθέντες όρους, γεγονός που καταδεικνύει ότι εταιρίες με συναφές αντικείμενο εργασιών εκείνου της εναγομένης, είχαν ήδη προβεί στην υπογραφή συμβάσεων για τη ρύθμιση της εκ της εύλογης αμοιβής οφειλής τους προς τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως και ανασκευάζει τους ισχυρισμούς της εναγομένης περί καταχρηστικής εκμεταλλεύσεως της δεσπόζουσας θέσεως των εναγόντων έναντι αυτής με πρακτικές και ενέργειες που περιορίζουν τον ανταγωνισμό και μεθόδους αντίθετες προς την ομαλή ηθικότητα των συναλλαγών που επιβάλλει ο Ν. 146/1914. Επομένως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, η εναγομένη, η οποία προέβη στην προπεριγραφείσα υπαίτια παράβαση των δικαιωμάτων των πνευματικών δημιουργών που εκπροσωπούνται από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχειρίσεως, οφείλει στους τελευταίους το διπλάσιο της αμοιβής, που κατά νόμο έπρεπε να

καταβληθεί και δη οφείλει το ποσό των (9.412,6 X 2) 18.825,2 ευρώ. Ενόψει του ανωτέρω ιδιωτικού συμφωνητικού, η κατανομή του ποσού αυτού στους ενάγοντες, πρέπει να γίνει, βάσει των ήδη εκτεθέντων ποσοστών εκάστου επί της αμοιβής, ως ακολούθως: α) στον πρώτο ενάγοντα, πρέπει να καταβληθεί το ποσό των (18.825,2 X 84%) 15.813,17 ευρώ, στο δεύτερο το ποσό των (18.825,2 X 6,5%) 1.223,64 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των (18.825,2 X 6,5%) 1.223,64 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των (18.825,2 X 3%) 564,76 ευρώ.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 της πράξεως περί όρων προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας στην ΕΟΚ, που κυρώθηκε με το άρθρο 1 του Ν. 949/1979 από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης (1-1-1981), το κοινοτικό δίκαιο (πρωτογενές και δευτερογενές) αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διατάξεως νόμου, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος. Κατά τις διατάξεις, δε, του άρθρου 234 (πρώην 177) της ιδρυτικής Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας α) το Δικαστήριο αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις, μεταξύ των άλλων και επί της ερμηνείας της παρούσας Συνθήκης β) Δικαστήριο κράτους-μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, εάν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του αποφάσεως, να παραπέμψει το ζήτημα αυτό στο Δικαστήριο (ΔΕΚ), για να αποφανθεί επί αυτού γ) Δικαστήριο κράτους-μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικο μέσο του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο ΔΕΚ. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προδικαστική παραπομπή για ζήτημα ερμηνείας της εν λόγω Συνθήκης είναι δυνατή για τα εθνικά Δικαστήρια ενός κράτους μέλους, των οποίων οι αποφάσεις υπόκεινται σε ένδικο μέσο του εσωτερικού δικαίου. Δηλαδή, ανήκει στον εθνικό Δικαστή και μόνο σε αυτόν, δυνητικώς, να εκτιμήσει εάν μια απόφαση του ΔΕΚ για ένα νομικό ζήτημα του κοινοτικού δικαίου είναι απαραίτητη για την έκδοση της αποφάσεώς του. Η υποχρέωση της προδικαστικής παραπομπής, βαρύνει τα ανώτατα Δικαστήρια, οι αποφάσεις των οποίων δεν προσβάλλονται με ένδικο μέσο εσωτερικού δικαίου, σιγδέεται, δε, κατά τη θέληση των συντακτών των Συνθηκών της Ρώμης, με τη διασφάλιση ενότητας εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου στις εθνικές έννομες τάξεις (ΕφΘεσ 3034/1996, ΕΛΛΔικ 38, 1166).

[Handwritten signature]

10^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 121/2008 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών
Τμήμα Τακτικής Διαδικασίας

Στην προκειμένη περίπτωση, η εναγομένη υποβάλλει αίτημα αναβολής εκδόσεως οριστικής αποφάσεως από το παρόν Δικαστήριο και υποβολής ερωτήματος στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προκειμένου τούτο να αποφανθεί εάν η επιβολή του ποσοστού 4% ως εύλογη αμοιβή επί της αξίας εισαγωγής του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες χωρίς να αποδεικνύεται αναπαραγωγή του έργου, προσκρούει ευθέως στα άρθρα 28 και 29 της Συνθήκης, ως εμπόδιο στην ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων, μέσω αυθαίρετων διακρίσεων και συγκεκαλυμμένο περιορισμό του εμπορίου μεταξύ των κρατών-μελών. Το εν λόγω αίτημα είναι απορριπτέο ως ουσιαστικά αβάσιμο, καθόσον δεν κρίνεται αναγκαία η αναβολή εκδόσεως αποφάσεως και η προδικαστική παραπομπή στο ΔΕΚ, διότι η απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου υπόκειται στα ένδικα μέσα της εφέσεως και της αναιρέσεως του εσωτερικού δικαίου και επομένως, είναι δυνατή η επιλογή της προδικαστικής παραπομπής.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο των εναγόντων το ποσό των 15.813,17 ευρώ, στο δεύτερο το ποσό των 1.223,64 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 1.223,64 ευρώ και στον τέταρτο το ποσό των 564,76 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής. Το παρεπόμενο, όμως, αίτημα περί κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο, διότι το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι και ότι η επιβράδυνση στην εκτέλεση δεν μπορεί να προξενήσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί στο σύνολό της μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των δέκα πέντε χιλιάδων οκτακοσίων δέκα τριών ευρώ και δέκα επτά λεπτών (15.813,17 ευρώ), στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό των χιλίων διακοσίων είκοσι τριών ευρώ και εξήντα τεσσάρων λεπτών (1.223,64 ευρώ), στον τρίτο ενάγοντα το ποσό των χιλίων διακοσίων είκοσι τριών ευρώ και εξήντα τεσσάρων λεπτών (1.223,64 ευρώ) και στον τέταρτο ενάγοντα το ποσό των πεντακοσίων εξήντα τεσσάρων ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (564,76 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και έως την εξόφληση.

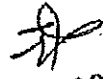
Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη στο σύνολό της μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, στις 10-1-2008, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗ
το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σήμερον και έκδοσή του κατά τη
σειρά της εκλογικής

15 ΦΕΒ. 2008

Αρμόδια Γνωστικός επιψηφισί) να επιδώσει νόμιμα την
παραδία. προ. αν. εγγραφή με την επωνυμία Παναγιώτα Χορσού